

Cei trei cerbi

În pădure trăiau trei cerbi ce se înțelegeau foarte bine și stăteau numai împreună. Știau că dacă stau uniți se pot apăra de toate primejdiile care îi pândeau la tot pasul.

Un lup singuratic, lihnit de foame, le tot dădea târcoale, însă de fiecare dată când încerca să-i vâneze pe câte unul dintre ei, ceilalți doi îi săreau în ajutor. „Trebuie să găsec un alt plan, dacă vreau să am ceva gustos la cină...” își zise lupul.

A doua zi, veni smerit în poieniță și intră în vorbă cu cei trei cerbi:

- Bună, vitejilor! Eu și mama mea avem o nelămurire. Lupoica spune că toți sunteți la fel de puternici, însă eu cred că doar unul este căpetenia. Așa este peste tot în lumea animalelor.

Cei trei cerbi s-au uitat unul la altul, mirați că până atunci nu s-au gândit ca unul dintre ei să fie mai marele lor. Și cum toți trei vroiau această onoare, au căzut de acord să lupte în luptă dreaptă pentru ca învingătorul să fie numit șef.

Și s-au luptat ei toată după-amiaza, până când s-au sleit de puteri și s-au umplut de răni, dar tot nu au decis cine e cel mai puternic.

Șiretlicul lupului a funcționat de minune. Învrăbiți și epuizați de efort, cerbii nu s-au mai putut apăra când lupul i-a vânat unul câte unul.

Mândria le-a distrus ce aveau mai de preț: viața și prietenia.

Mai presus de toate prietenii stă iubirea duhovnicească stăpânind ca o regină peste toate celelalte.

(Sf. Ioan Gura de Aur)

Nevoia

A fost odată un om sărac, a cărui singură avere era un măgar bătrân și slăbănog. Cu el se ajuta la treburile casei, mergea în pădure după lemne sau la târg. Astfel își ducea zilele împreună cu fiul lui.

Într-o zi, pe înserat, omul a venit din pădure cu căruța plină de lemne. Băiatul lui a sărit repede să-l ajute, iar tatăl i-a povestit cum s-a rupt oiștea la căruță.

- Și cine a reparat oiștea? a întrebat băiatul. Fierarul?
- Nu am ajuns la fierar, am reparat-o chiar eu.
- Și cine te-a învățat?
- Nevoia, copile...

Slăbit de necazuri și griji țaranul nostru a căzut la pat. Băiatul, ca să-i poată cumpăra medicamente, a înhămat măgarul la căruță și a plecat în pădure după lemne. La un hop mai mare, roata s-a rupt. Băiatul și-a amintit de vorbele tatălui său și a început să strige:

- Nevoie, măi nevoie, vino și repară roata de la căruță!

Neprimind nici un răspuns și temându-se că îl prinde noaptea și el nu a ajuns acasă, se apucă să repare el roata. Cu chiu și vai a reușit să ajungă la tatăl lui și i-a povestit cele întâmplare.

- Vezi, nevoia te-a învățat, a spus tatăl zâmbind.

- Nicidecum, tată, nu m-a ajutat nimeni. A trebuit să mă chinui singur.

- Ba nu, nevoia te-a ajutat. Dacă nu ai fi avut nevoie, niciodată nu te-ai fi apucat să repari roata. De aceea e bine să învățăm să facem cât mai multe lucruri, chiar dacă nu ne pricepem. Nu se știe niciodată când vom avea nevoie de acele cunoștințe.

